

Mình Không Muốn Bị Khác Biệt!

Bài của Eliza Broadbent

(Dựa trên một câu chuyện có thật)

“Dưới mắt của Thượng Đế thì giá trị của con người rất lớn lao” (Giáo Lý và Giao Ước 18:10).

Mika luôn luôn mong chờ đến lớp học múa. Em thích lắng nghe âm nhạc. Em thích luyện tập bước nhảy kiểu con bướm và làm sao cho thật chính xác. Và em đặc biệt thích khi cả lớp cùng nhau di chuyển. Khi làm như vậy, tất cả mọi người đều trông giống y như nhau. Điều đó khiến em cảm thấy như em không phải là người duy nhất mắc hội chứng Down.

Hôm nay cả lớp học một động tác mới. Mika nhìn giáo viên của mình nhảy lên không trung. Em theo dõi các bạn nữ khác thử làm theo. Một số bạn biết cách làm đúng ngay lập tức. Một số thì phải làm vài lần mới được. Mika cố gắng hết lần này đến lần khác, nhưng em không thể làm cho đúng được.

Mika hỏi: “Cô giáo ơi, cô sẽ giúp con nhé?”

Bạn nữ bên cạnh nhìn sang Mika. Rồi bạn ấy nghiêng sang người bạn của mình. Và thì thào: “Tại sao bạn đó

nói chuyện như vậy nhỉ?” Cả hai quay lại và nhìn Mika.

Suốt cả quãng đường từ lớp học về nhà, Mika chỉ im lặng.

Khi về đến nhà, Mẹ đang nhồi bột trong bếp. Mẹ bị dính bột lên má. Đôi khi điều đó làm Mika cười phá lên. Nhưng hôm nay em chỉ thả ba lô lên sàn nhà và ngồi thụp xuống một cái ghế tại bàn.

“Lớp học múa thế nào vậy con?” Mẹ hỏi.

Mika đáp: “Tệ lắm ạ. Con nhờ cô giúp, và một bạn nói con nói chuyện nghe buồn cười. Rồi bạn nhìn con chăm chăm.” Mika gục đầu nhìn xuống. “Con không muốn đi học múa nữa đâu.”

Mẹ nói: “Ồi, Mika ơi! Mẹ rất tiếc khi nghe vậy. Ba và mẹ đều thích nhìn con múa. Ba mẹ rất tự hào vì con luyện tập chăm chỉ!”

Mika cảm thấy muốn khóc đến nơi rồi. “Con không thích bị mắc hội chứng Down. Con không thích gương mặt kì lạ của con. Con ước là con không phải học những điều mới một cách quá khó khăn. Thậm chí con vẫn còn phải luyện tập cách phát âm nữa!”

Ba ngồi xuống cạnh Mika và vòng tay ôm em. “Mika, ba mẹ yêu con *nhieu lắm*. Ba mẹ chẳng muốn thay đổi bất kỳ điều gì ở con đâu.”

Nhưng Mika chỉ lắc đầu và giấu mặt trong cánh tay mình. “Con không muốn bị khác biệt. Con muốn bỏ cái hội chứng Down ra khỏi người con!”

Mẹ và Ba im lặng trong vài phút.

Mẹ nói: “Mẹ có ý này.” Mika lộ mặt khỏi cánh tay. “Tại sao con không cầu nguyện và hỏi Cha Thiên Thượng xem *Ngài* cảm thấy như thế nào về con?”

Mika nghĩ về điều đó. Em thích cầu nguyện. Em chậm rãi gật đầu. “Mẹ ơi, viết xuống cho con câu hỏi đó để con sẽ nhớ mà hỏi được không?”

Mẹ viết câu hỏi xuống một tờ giấy. Rồi Mika cầm tờ giấy đi vào phòng để cầu nguyện.

Khi đi ra bếp vài phút sau, gương mặt Mika bừng

sáng như một cái bóng đèn. Em nói: “Cha Thiên Thượng đã trả lời con!”

Mẹ hỏi: “Ngài đã nói gì?”

Em đáp: “Ngài nói: ‘Mika, ta yêu thương con như con vốn vậy.’” “Và Ngài đã nói điều đó với một giọng **RẤT TO!**”

Tuần kế tiếp tại lớp múa, Mika không lo lắng gì nữa về việc những bạn nữ khác nghĩ gì về hội chứng Down của em. Thay vì vậy, em để ý thấy một bạn nữ khác, Sara, trông buồn buồn. Sara cũng đang gặp khó khăn khi học các động tác múa mới.

Khi về đến nhà, Mika quyết định viết một tấm thiệp cho Sara. Em vẽ rất nhiều trái tim. Mẹ giúp em viết đúng chính tả.

“Sara thân mến,” Mika viết. “Bạn múa thật tuyệt. Mình muốn làm bạn với bạn. Mình vui khi có bạn tham gia lớp múa với mình.”

Mika rất nôn nóng để gửi cho Sara tấm thiệp đó. Em muốn Sara cũng cảm thấy vui và được yêu thương tại lớp múa. ●

Tác giả hiện sống ở Utah, Hoa Kỳ.

